तस्यौ च तत्रैव महाधनुष्मान् शरैस्तदस्त्रं प्रतिबाधमानः। अथाददे वारुणमन्यदस्त्रं शिखण्ड्ययोग्यं प्रतिघातमस्य।
तदस्त्रमस्त्रेण निवार्य्यमाणं खस्थाः सुरा ददृशुः पार्थिवाश्च। भीष्मस्तु राजन् समरे महात्मा धनुः सुचित्रध्वजमेव
चापि। २७८०
छित्त्वाऽनदत्पाण्डुसुतस्य वीरो युधिष्ठिरस्याजमीढस्य राज्ञः। ततः समुत्सृज्य धनुः सबाणं युधिष्ठिरं वीक्ष्य भयाभिभूतं।
गदां गृहीत्वाऽभिपपात सङ्ख्ये जयद्रथंभीमसेनः पदातिः। तमापतन्तं सहसा जवेन जयद्रथः सगदं भीमसेनं।
विव्याध घोरैर्यमदण्डकल्पैः शितैः शरैः पञ्चशतैः समन्तात्। अचिन्तयित्वा स शरांस्तरस्वी वृकोदरः क्रोधपरीतचेताः।
जघान वाहान् समरे समस्तानारट्टजान् सिन्धुराजस्य सङ्ख्ये। ततोऽभिवीक्ष्याप्रतिमप्रभावस्तवात्मजस्त्वरमाणो रथेन।
अभ्याययौ भीमसेनं नियन्तुं समुद्यतास्त्रः सुरराजकल्पः। भीमोऽप्ययैनं सहसा विनद्य प्रत्युद्ययौ गदया तर्जमानः। २७८५
समुद्यतां तां यमदण्डकल्पां दृष्ट्वा गदान्ते कुरवः समन्तात्। विहाय सर्व्वे तव पुत्रमुग्रं पातं गदायाः परिहर्त्तुकामाः।
अपक्रान्तास्तुमुले संविमर्दे सुदारुणे भारत मोहनीये। अमूढचेतास्त्वथ चित्रसेनो महागदामापतन्तीं निरीक्ष्य।
रथं समुत्सृज्य पदातिराजो प्रगृह्य खड्गं विमलञ्च चर्म्म। अवप्लुतः सिंह इवाचलाग्राज्जगाम तं भूमिसमप्रदेशं।
गदाऽपि सा प्राप्य रथं विचित्रं साश्वं ससूतं विनिहत्य सङ्ख्ये। जगाम भूमिं ज्वलिता महोल्का भ्रष्टाम्बराद्वामिव सम्पतन्ती।
आश्चर्य्यरूपं सुमहत्त्वदीया दृष्ट्वैव तद्भ्रातरः सम्प्रहृष्टाः। सर्व्वे विनेदुः सहिताः समन्तात् प्रपूजिरे तव पुत्रं ससैन्याः। २७९०

इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मवधपर्व्वणि चित्रसेनरथभङ्गे षडशीतोऽध्यायः ॥ ८६ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ विरथं तं समासाद्य चित्रसेनं मनस्विनं। रथमारोपयामास विकर्णस्तनयस्तव।
तस्मिंस्तथा वर्त्तमाने तुमुले सङ्कुले भृशं। भीष्मः शान्तनवस्तूर्णं युधिष्ठिरमुपाद्रवत्।
ततः सरथनागाश्वाः समकम्पन्त सृञ्जयाः। मृत्योरास्यमनुप्राप्तं मेनिरे च युधिष्ठिरं।
युधिष्ठिरोऽपि कौरव्यो यमाभ्यां सहितः प्रभुः। महेष्वासं नरव्याघ्रं भीष्मं शान्तनवं ययौ।
ततः शरसहस्राणि प्रमुञ्चन् पाण्डवो युधि। भीष्मं सञ्छादयामास यथा मेघो दिवाकरं। २७९५
तेन सम्यक् प्रणीतानि शरजालानि भागशः प्रतिजग्राह गाङ्गेयः शतशोऽथ सहस्रशः।
तथैव शरजालानि भीष्मेणास्त्रानि मारिष। आकाशे समदृश्यन्त खगमानां व्रजा इव।
निमेषार्द्धात्तु कौन्तेयं भीष्मः शान्तनवो युधि। अदृश्यं समरे चक्रे शरजालेन भागशः।
ततो युधिष्ठिरो राजा कौरवस्य महात्मनः। नाराचम्प्रेषयामास क्रुद्ध आशीविषोपमं।
असम्प्राप्तन्तु तं तत्र क्षुरप्रेण महारथः। चिच्छेद समरे राजन् भीष्मस्तस्य धनुश्च्युतं। २८००
तन्तु च्छित्त्वा रणे भीष्मो नाराचं कालसम्मितं। निजघ्ने कौरवेन्द्रस्य हयान् काञ्चनभूषणान्।
हताश्वन्तु रथं त्यक्त्वा धर्म्मपुत्रो युधिष्ठिरः। आरुरोह रथं तूर्णं नकुलस्य महात्मनः।
यमावपि सुसंक्रुद्धौ समासाद्य रणे तदा। शरैः सञ्छादयामास भीष्मः परपुरञ्जयः।
तौ तु दृष्ट्वा महाराज भीष्मबाणप्रपीडितौ। जगामाथ परां चिन्तां भीष्मस्य वधकाङ्क्षया।
ततो युधिष्ठिरो राजन् राज्ञस्तान् समचोदयत्। भीष्मं शान्तनवं सर्व्वे निहतेति सुहृद्गणान्। २८०५
ततस्ते पार्थिवाः सर्व्वे श्रुत्वा पार्थस्य भाषितं। महता रथवंशेन परिवव्रुः पितामहं।